

Τούτο ἐγίνωσκε καὶ αὐτὸς ὁ Φερδινάνδος, γενόμενος μάρτυς τῆς ἐν θαλάσῃ ἐπιδειξίότητος Κρητὸς γαλεώτου, τὸν ὅποιον διὰ τούτο καὶ θερμῶς συνέστησεν εἰς τὴν Δημοκρατίαν.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1483 πρώτης ἐμφανίσεως τῶν Στρατιωτῶν ἐν Ἰταλίᾳ, οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι ἀναλαμβάνουσι ἕκαστος τὸ οἰκεῖον στοιχεῖον, δικαιολογούντες οὕτω τὰς παλαιὰς παροιμίας «ὁ Κρῆς τὴν θάλασσαν — ὁ Ἀρκὰς στρατιώτης.» Ἄλλ' ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ χερσαίου ἀπὸ τοῦ θαλασσοπολεμιστοῦ, οὐδόλως κωλύει τὸν πρῶτον νὰ μάχεται καὶ ἐν τῇ θαλάσῃ, ὡς ὁ δεύτερος ἐν τῇ ξηρᾷ· βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι ἕκαστος ἔχει ἴδιον στοιχεῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἀσφαλέστερος, ἢ πατῶν ἀλλότριον τῶν ἕξεων τοῦ ἔδαφος. Οἱ Ἀμφισσεῖς ἐμπαίζοντες τοὺς Γαλαξειδιώτας διηγούνται ὅτι εἰς τῶν θαλασσινῶν τούτων πεσῶν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἀνέκραξε:

κἄλλιο θαλασσοφορτοῦνα,
παρὰ ἀλογοφορτοῦνα.

Ἄλλὰ καὶ οἱ Γαλαξειδιῶται ἐμπαίζοντες τοὺς Ἀμφισσεῖς διηγούνται ὅτι εἰς τῶν χερσαίων τούτων εὐρεθεὶς ἐν θαλασσοφορτοῦνᾳ ἔλεγεν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκλαμβάνον τούτο ὡς τὸν ἵππον του:

στῆσου, μαῦρέ μου, νὰ ξεκαβαλλικέψω.

Ἴδου ὁ λόγος δ' ὃν οἱ μὲν Κρητὲς ψάλλουσι τοὺς κουρσάρους, οἱ δὲ Ῥομελιῶται τοὺς κλέφτας· τὴν πρὸς τὸν χερσαῖον ἀντίθεσιν τοῦ θαλασσινοῦ ἐξεικονίζει καὶ τὸ δημοτικὸν ᾄσμα:

Ἐνα πουλι θαλασσινὸ κ' ἕνα πουλι βουνήσιο,
τὰ δυὸ πουλιὰ μαλλόνανε, τὰ δυὸ πουλιὰ μαλλόνου
γιὰ τὰ βουνά, γιὰ τὴ βοσκὴ καὶ γιὰ τὰ περιγιάλια.

(Ἔπεται συνέχεια)

Κ. ΣΑΘΑΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΒΙΛΛΕΜΕΡ

(Μυθιστορία Γεωργίας Σάνθ.—Μετάφρασις Α. Β.)

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὅτε ἡ δεσποινὶς Σαιν-Ζενέ, εὐχαριστήσασα αὐτὸν ἐγκαρδίως, ἀφῆκε τὸν ἵππον τῆς τριποδίζοντα, καὶ παρεκάλεσε τὸν δούκα νὰ μὴ φροντίσῃ πλέον περὶ αὐτῆς, οὗτος ἀπέπεμψε τὸν Ἀνδρέαν, ἐπήδησεν ἑλαφρῶς ἐπὶ τὴν λαχανοφόρον φορβάδα, ἐπτέρνισε τὰ πλευρὰ τῆς καὶ ἠκολούθησεν ἀδιστάκτως τὴν Καρολίαν ὑπὸ τὸν σὺδενδρον δρυμόν.

— Πῶς, σεῖς εἶσθε; ἠρώτησεν ἐκείνη, ἰσταμένη μετὰ τὸν πρῶτον δρόμον. Σεῖς ἵππεύσατε αὐτὸν τὸν ἑλεεινὸν ἵππον κ' ἐλάβατε τὸν κόπον νὰ μὲ συνοδεύετε; Ἀδύνατον! δὲν τὸ ἀνέχομαι, ἄς ἐπιστρέψωμεν.

— Τί; φοβεῖσθε τώρα, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, νὰ εὐρεθῆτε μόνη μαζῆ μου; Δὲν συννητήθημεν τασάκις ὑπὸ τὰς δενδροστοιχίας αὐτάς; Σᾶς ἠνώχλησα ποτὲ διὰ τῶν λόγων μου;

— Ὅχι, βέβαια, εἶπεν ἡ Καρολίνα, μετὰ πλήρους ἐμπιστοσύνης. Δὲν ἔχω ταιαύτας γελοιότητας, τὸ ἤξεύρετε· ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἵππος θὰ εἶνε διὰ σᾶς τρομερὰ τυραννία.

— Εἴσθε σεῖς καλὰ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ σας;

— Ἐξαίρετα.

— Τότε ὅλα ἔχουσι καλῶς. Ἐμὲ μ' ἀρέσει πολὺ νὰ ἵππεύω τὴν Λευκὴν. Δὲν φαίνομαι τάχα καλὰ ἐπάνω τῆς, ὡς ἂν ἦτο ἵππος εὐγενοῦς καταγωγῆς; Ἄς ἀφήσωμεν τὰς προλήψεις καὶ ἄς διασκεδάσωμεν τρέχοντες.

— Ἄν ὅμως δὲν ἀντέχουν οἱ πόδες τοῦ ἵππου σας;

— Θ' ἀντέξουν. Καὶ ἂν μὲ κρημνίσῃ, θὰ ἦνε εὐτύχημα δι' ἐμὲ ὅτι κρημνίζομαι πρὸς χάριν σας.

Τὴν κολακεῖαν αὐτὴν εἶπεν ὁ δούξ δι' ἧθους φαιδροτάτου, ὅπερ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φοβίσῃ τὴν Καρολίαν. Ἐκίνησαν οὕτω καπαζόντες καὶ περιέδραμον τὸν δρυμόν. Ὁ Ζακέ ἦτο ἐξαίρετον ζῶον, χωρὶς τινὰ οἰκνότητος ἰδιοτροπίαν. Ἄλλως δὲ ἡ δεσποινὶς Σαιν-Ζενέ ἤξευρε κάλλιστα ἵππασίαν, καὶ ὁ δούξ παρετήρησεν ὅτι ἦτο ἐπὶ τοῦ ἵππου οὐ μόνον ἐπίχαρις ἀλλὰ καὶ ἐπιδειξία καὶ ἄφοβος. Εἶχεν ἐκ τοῦ προχείρου αὐτοσχεδιάσει μακρὰν ἐσθῆτα, ἀνοιξασα μίαν διπλόην κοντοῦ φορέματος· εἶχε ρίψει ἐπὶ τοὺς ὤμους τῆς λευκὴν τινὰ ἐπωμίδα, μικρὸν δὲ ἀχίρινον σκιαδῖον, σκέπον τὴν ξανθὴν αὐτῆς καὶ λυτὴν κόμην, ἠρμοζεν αὐτῇ χαριέστατα. Ζωογονηθεῖσα ὑπὸ τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ καλπασμοῦ, ἦτο τόσοσθον θυμασίως ὡραία, ὥστε ὁ δούξ, παρατηρῶν τὴν κομψότητα τοῦ σώματός τῆς καὶ τὸ ἀκτινοβόλον μεδιάμα τοῦ παιδικοῦ τῆς στόματος, ἠσθάνθη ἀληθῆ σκοτοδίνην.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, διενόηθη, τὸν λόγον τῆς τιμῆς, τὸν ὅποιον ἔδωκα χωρὶς νὰ τὸν συλλογισθῶ. Ποῖος νὰ μοῦ ἔλεγε, ὅτι θὰ ἐδοκίμαζα τόσοσθον κόπον νὰ τὸν φυλάξω.

Ἄλλ' ὁ δούξ ἀνέμενε παρ' ἐκείνης τὸ πρῶτον βῆμα. Μάτην δὲ περιῆλθε καὶ πάλιν μετ' αὐτῆς βάδην τὸν δρυμόν, ἵνα ἀναπνεύσῃ δῆθεν τὰ ζῶα. Ἡ ὁμιλία τῆς κατέλεγχεν ἐλευθερίαν πνεύματος καὶ ἀφελῆ προσήγειαν, ἀσυμβίβαστον πρὸς οἰανδήποτε ἰδεῖαν ἄλγους ἐρωτικοῦ.

— Ἄ! ἔτσι εἶνε; διενόηθη ὁ δούξ, καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζε πάλιν τὸ κάλπασμα. Νομίζεις ὅτι θὰ σπάσω ἐγὼ τὰ πλευρὰ μου ἐπάνω εἰς τὸ ἀποκαλυπτικὸν αὐτὸ ζῶον, διὰ νὰ ὁμιλῶ μαζῆ σου ὡς νὰ ἦτο παρούσα ἡ μητέρα μου; Μὴ χειρότερα. Τώρα σὲ ἀφίνω μὲ τρόπον, καὶ νὰ ἰδοῦμεν πῶς θὰ σοῦ φανῇ.

— Φιλτάτη μου, εἶπεν εἰς τὴν Καρολίαν

— τὴν λέξιν αὐτὴν μετεχειρίζετο ἐνίοτε μετὰ προσηνοῦς εὐθειας — εἰσθε ἀσφαλῆς; τὴν μὲ τὸ ἄλογόν σας;

— Ἐντελῶς ἀσφαλῆς.

— Δὲν ἔχει καμμίαν ἰδιοτροπίαν; δὲν προσπαθεῖ νὰ σᾶς πᾶρη;

— Διόλου.

— Τότε λοιπὸν, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς ἀφήσω μόνην, καὶ σᾶς στέλλω τὸν Ἀνδρέαν.

— Ἐννοια σας, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ Καρολίνα· μὴ στέλλετε κανένα. Θὰ κάμω ἀκόμη ἕνα γυρὸν, καὶ θὰ φέρω τὸ ζῶον εἰς τὸν Ἀνδρέαν. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ, σᾶς βεβαιῶ, νὰ τρέξω μόνη μου, καὶ ἐλυπούμην πολὺ νὰ σᾶς βλέπω νὰ ὑποφέρετε τόσον.

— Ὡ! δὲν εἶνε αὐτό, ἀπήντησεν ὁ δούξ, ἀπόφασιν ἔχων τὰ ἐκχίαση τὰ πράγματα. Δὲν εἰμ' ἀκόμη τόσον ἡλικιωμένος, ὥστε νὰ μὲ κουράζῃ ἐν ἀγύμναστον ἄλογον. Ἄλλ' ἐνθυμήθη, ὅτι ἡ Κ. Δαργλάδ φθάνει ἀπόψε.

— Ὅχι ἀπόψε αὔριον!

— Δὲν εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ δούξ, προσέχων.

— Ἴσως ἔχετε καλλιτέρας πληροφορίας ἀπ' ἐμέ.

— Ἴσως, φιλότατη ἡ κυρία Δαργλάδ... ἄς ᾔνε!

— Ἀλήθεια; ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα γελῶσα. Δὲν τὸ ἤξευρα. Φεύγω, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν ἀπειράκις διὰ τὴν καλωσύνην σας.

Ἄλλ' ἐνῶ ἐμελλε ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερον τὸν ἵππον της, ὁ δούξ τὴν ἐκράτησε.

— Δὲν εἶνε ὅμως πρόπον αὐτὸ τὸ ὅποιον κάμνω; πῶς;

— Ὅχι μόνον πρόπον εἶνε, ἀλλὰ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ μάλιστα πολὺ.

— Ἄ! εἶχατε βαρυνθῆ τὴν συντροφίαν μου;

— Δὲν λέγω αὐτό. Λέγω ὅτι τούναντίον μου δεῖχνετε παντοιοτρόπως ἐμπιστοσύνην καὶ δι' αὐτὸ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Σᾶς φαίνεται εὐμορφη, ἡ κυρία Δαργλάδ;

— Πολὺ εὐμορφη.

— Ποίας ἡλικίας εἶνε;

— Τῆς ἰδικῆς μου περίπου. Ἡμεθα μαζῆ εἰς τὸ μοναστήριον.

— Τὸ ἤξεύρω. Ἦσθε πολὺ φίλοι;

— Ὅχι πολὺ. Ἄλλ' ἔπειτα μοῦ ἔδειξε πολλὴν συμπάθειαν εἰς τὰς δυστυχίας μου.

— Ναί· ἐκείνη σᾶς ἔστειλεν εἰς ἡμᾶς. Διατὶ δὲν τὰ εἶχατε καλὰ εἰς τὸ μοναστήριον;

— Δὲν τὰ εἶχαμεν κακά. Φίλοι μόνον δὲν ἤμεθα.

— Καὶ τὴν ὥρην;

— Τὴν ὥρην εἶνε πολὺ καλὴ πρὸς ἐμέ, κ' ἐγὼ ἐπομένως τὴν ἀγαπῶ.

— Ἀγαπᾶτε λοιπὸν ὅσους εἶνε καλοὶ πρὸς σᾶς;

— Δὲν εἶνε φυσικόν;

— Τότε λοιπὸν μ' ἀγαπᾶτε κ' ἐμὲ ὀλίγον; διότι μὲ φαίνεται ὅτι δὲν εἰμαι κακὸς ἐγὼ μαζῆ σας.

— Βεβαίως· εἰσθε ἐξαίρετος, καὶ σᾶς ἀγαπῶ πολὺ.

— Πῶς τὸ λέγει! Ἀγαπῶ τὴν τροφὸν μου, ἀλλ' ἀγαπῶ καλλίτερα νὰ πάγω περίπατον! — Πέτε μου, σᾶς παρακαλῶ, δὲν ἔχετε σκοπὸν νὰ μὲ κακολογήσετε εἰς τὴν φίλην σας, τὴν κυρίαν Δαργλάδ;

— Νὰ σᾶς κακολογήσω; Δὲν ἐννοῶ.

— Ἀλήθεια· μὲ συγχωρεῖτε. Σᾶς τὸ εἶπα διότι... βλέπετε, εἶνε τρομερὰ ὑποπτος, καὶ ἡμπορεῖ νὰ σᾶς ἐξετάσῃ. Θὰ τῆς εἰπῆτε βέβαια ὅτι δὲν σᾶς ἀπέτεινα ποτὲ ἐρωτολογίας.

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτό, ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀπήντησεν ἡ Καρολίνα φεύγουσα.

Καὶ ὁ δούξ ἤκουσεν αὐτὴν καλπάζουσαν καὶ γελῶσαν.

— Εἰς μάτην ἐφεύσθη, διενόηθη τὴν ἔπαθα ὡς ἀρχάριος. Δὲν ἀγαπᾶ κανένα, ἢ ἔχει κρυμμένον τίς οἶδε ποῦ κανένα ἐρωμένον, μέχρις οὐ ἀποκτήσῃ χίλια τάλλητρα, νὰ τὸν νυμφευθῇ. Πτωχὴ κόρη!. Ἄν τὰ εἶχα, θὰ τῆς τὰ ἐδίδα χωρὶς ἄλλο. Ἄς εἶνε! ὑπῆρξα γελοῖος. Καὶ ἴσως τὸ παρετήρησε. Ἴσως γελᾷ μαζῆ μου μὲ τὸν μυστικὸν φίλον της, εἰς τὸν ὅποιον γράφει βέβαια μυστικὰ, διότι γράφει ἀδιάκοπα. Ἄν ἦτο ἀληθὲς!... ἀλλ' ἔδωκα τὸν λόγον μου.

Ὁ δούξ ἀπεμακρύνθη, προσπαθῶν μὲν νὰ ἐμπαῖξῃ ἑαυτὸν, ἀλλὰ πεπραγμένος ὅμως καὶ σχεδὸν δύσθυμος.

Ἐνῶ ἐξήρχετο τοῦ δρυμοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον τινα εἰσερχόμενον εἰς αὐτὸν μετὰ περισκέψεως. Εἶχεν ἤδη νυκτώσει, καὶ δὲν κατώρθωσε νὰ διακρίνη τι ἄλλο τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἢ τὴν προσπάθειαν αὐτοῦ νὰ εἰσχωρήσῃ ἀπαρατήρητος εἰς τὸν δρυμόν.

— Ἄ, ἄ! διενόηθη· εἶνε ἴσως μυστικὴ τις ἐπίσκεψις τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐραστοῦ. Πρέπει νὰ ἐξιχνιάσω τὸ πρᾶγμα!

Ἀφιπτεύσας καὶ μαστίσας τὴν Λευκὴν, ἥτις ἔσπευσε νὰ τραπῆ τὴν εἰς τὸν σταῦλον ἄγουσαν, εἰσέδου ὑπὸ τὰ δένδρα, πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἣν εἶχε λάβει ἡ Καρολίνα.

Δὲν ἦτο εὐκολὸν νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἀγνωστον ὑπὸ τὸ δάσος, ἐκινδύνευε δ' ἄλλως νὰ ἐννοηθῇ παρ' αὐτοῦ. Ἀσφαλέστερον ἦτο νὰ βαδίσῃ ἀψοφητῆ ἐν τῷ σκότει, παρακολουθῆσιν μίαν τῶν δενδροστοιχιῶν, καὶ νὰ παρατηρήσῃ πῶς ἤθελον συναντηθῆ καὶ πλησιάσει ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ἡ Καρολίνα οὐδέ κἂν τὸν ἐσυλλογίζετο πλέον. Ἀπομακρυνθεῖσα, ὡς ἔπρεπεν, ἵνα μὴ ἀκούη πλέον ἀτόπους ἐκμυστηρεύσεις, αἵτινες ἐξέπληξαν αὐτὴν παρ' ἀνδρὸς τοσοῦτον καλῶς ἀναθετραμμένου, ἐβράδυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου της, φοβου-

μένη μὴ προσκρούση κατὰ τῶν κλάδων ἐν τῷ σκότει· καὶ διάθεσιν ἔχουσα πρὸς ρεμβασμὸν μᾶλλον ἢ δρόμον. Βαρυθυμία μεγάλη κατεῖχε τὸ πνεῦμα τῆς. Τὸ πρὸς αὐτὴν ἦθος τοῦ μαρκησιου ἦτο ἀνεξήγητον, σχεδὸν προσβλητικόν. Ἀνεζήτει τὸν λόγον αὐτοῦ ἐντὸς τῶν βαθυτάτων μυχῶν τῆς συνειδήσεώς της, καὶ οὐδὲν ἀνευρίσκουσα τὸ ἐπιλήψιμον, ἐμέμφθη ἐαυτὴν ὅτι τοσοῦτον περὶ τούτου ἐσκέπτετο. Εἶχεν ἴσως, ἔλεγε, καὶ ὁ μαρκήσιος τὰ παραδόξά του, ὡς οἱ περὶ μέγα τι ἔργον ἀποκλειστικῶς ἀσχολούμενοι. Καὶ ἂν δέ, τέλος πάντων, εἶχε καταστῆ εἰς αὐτὸν ἀντιπαθής, ὁ γάμος του ἐπέκειτο ὅπως δήποτε, ἡ χαρὰ τῆς μαρκησίας θ' ἀπέβαινε ἀμείωτος, καὶ ἡ πτωχὴ σύντροφος κόρη θὰ ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῆ χωρὶς νὰ φανῆ ἀχάριστος.

Ἐνῶ οὕτως ἀνελογίζετο τὸ μέλλον της, ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου εἰς τὴν κ. Δαργλάδ, ἥτις θὰ τὴν ἐβόηθει πιθανῶς νὰ εὕρῃ ἄλλην ὑπηρεσίαν, ἠσθάνθη αἰφνης ὅτι ὁ ἵππος της ἀνεχαιτίζετο ἀπτόμως καὶ εἶδε πλησίον της ἀνθρώπον τινα, οὐτινος τὸ κίνημα τὴν ἐφόβισε.

— Σὺ εἶσαι, Ἀνδρέα; εἶπεν αἰσθανομένη ὅτι ὁ ἵππος της ἐφάνετο ὑπέικων εἰς χεῖρα γνωστήν.

Οὐδεμίαν δὲ λαμβάνουσα ἀπάντησιν, οὐδὲ ἐνδυμασίαν τινὰ ἰδιαιτέραν διακρίνουσα, προσέθηκεν ἀνησυχίας:

— Σεῖς, εἶσθε, κύριε δούξ; διατί μὲ σταματᾶτε;

Ἄλλ' οὐδεμίαν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Ὁ ἀνθρώπος εἶχεν ἀφανισθῆ, καὶ ὁ ἵππος ἔμεινε ἐλεύθερος.

Ἡ Καρολίνα ἐφοβήθη, ἀόριστον μὲν ἀλλὰ πραγματικὸν φόβον, καὶ μὴ τολμῶσα νὰ ἐπιστραφῆ προήλασε καλπάζουσα κ' ἐπέστρεψεν οἰκαδὲ χωρὶς νὰ ἴδῃ κανένα.

Ὁ δούξ ἀπέιχε δέκα βήματα τῆς παραδόξου ταύτης συναντήσεως. Οὐδὲν εἶδεν, ἀλλ' ἤκουσε τὴν περίτρομον φωνὴν τῆς δεσποινίδος Σαιν-Ζενέ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεκόπη αἰφνιδίως ὁ ἵππος της.

Σπύσας τότε, εὐρέθη ἀντιμέτωπος εἰς τὸν ἀγνωστον καὶ δραττόμενον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου ἐφώνησε:

— Ποῖος εἶσαι;

Ὁ ἄγνωστος ἐπάλαψε κρατερῶς, ἵνα διαφύγῃ πᾶσαν ἐξέτασιν. Ἄλλ' ὁ δούξ, ἠράκλειον ἔχων ῥώμην, ἔσυρεν ἐκόντα ἄκοντα τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἐκτὸς τοῦ δρυμοῦ ἐν μέσῳ τῆς δενδροστοιχίας.

Ἀνεκφραστος ὑπῆρξεν ἐκεῖ ἡ ἔκπληξις του ὅτε ἀνεγνώρισε τὸν ἀδελφόν του.

— Θεέ μου! ἀνέραξε· μήπως σ' ἐκτύπησα, Οὐρβανέ; Δὲν πιστεύω... ἀλλὰ διατί δὲν μοῦ ἀπεκρίνεσο;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπήνητησεν ὁ Μαρκήσιος, λίαν

συγκεκινημένος. Δὲν ἀνεγνώρισα τὴν φωνὴν σου! Μοῦ ὠμίλησες; Ποῖον μ' ἐξέλαβες;

— Τὶ νὰ σέ εἰπῶ; Κακοποιόν τινα... Δὲν ἐτρόμαξες πρὸ ὀλίγου τὴν δεσποινίδα Σαιν-Ζενέ;

— Ἐτρόμαξα ἴσως τὸ ἄλογόν της, χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Τώρα ποῦ εἶνε;

— Ἐφυγε, φυσικά. Ἐφοβήθη. Δὲν ἀκούεις τὸ καλπασμὰ της;

— Διατί νὰ μὲ φοβηθῆ; ὑπέλαβεν ὁ μαρκήσιος μετὰ παραδόξου πικρίας. Δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ τὴν προσβάλω...

Καὶ ἀποβάλλων τέλος πᾶσαν ὑπόκρισιν, προσέθηκεν:

— Ἦθελα νὰ τῆς ὁμιλήσω μόνον.

— Περί τίνος; περὶ ἐμοῦ;

— Ἴσως· ἤθελα νὰ μάθω, ἂν σ' ἀγαπᾷ.

— Καὶ διατί δὲν τῆς ὠμίλησες;

— Δὲν ἤξεύρω· δὲν κατώρθωσα νὰ εἰπῶ μίαν λέξιν.

— Μήπως πάσχεις;

— Ναί, εἶμαι ἀσθενής, δὲν εἶμαι διόλου καλά σήμερον.

— Ἐπιστρέφομεν, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ δούξ. Αἰσθάνομαι ὅτι ἔχεις πυρετόν, καὶ εἶνε ὑγρασία.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, καθήμενος ἐπὶ τινος κορμοῦ, παρὰ τὴν δενδροστοιχίαν. Ἦθελα νὰ εἶχα ἀποθάνει!...

— Οὐρβανέ! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ καταπλαγείς πρὸς τὸ αἰφνιδιον φῶς, ὅπερ ἀνέλαμπε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ... σὺ ἀγαπᾷς τὴν δεσποινίδα Σαιν-Ζενέ.

— Ἐγὼ νὰ τὴν ἀγαπῶ; ... Καὶ δὲν εἶνε... δὲν πρόκειται νὰ ἦνε... ἐρωμένη σου;

— Ποτέ, ἀφοῦ τὴν ἀγαπᾷς σὺ. Δι' ἐμὲ ἦτον ἀπλῆ ἰδιοτροπία. Ἀργίας ἀποτέλεσμα, φιλοτιμίας ὑπαγόρευσις. Ἀλλὰ σοῦ ὀρκίζομαι, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ὅτι οὐδεμίαν ἔχει πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν, οὐδὲ κἂν ἐνόησε τὸ τέχνασμά μου. Εἶνε πάντοτε ἀγνή, ἐλευθέρα καὶ ὑπερήφανος ὅσον καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν καθ' ἣν εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

— Διατί τὴν ἀφήκες μόνην εἰς τὸ δάσος, ἀφοῦ τὴν παρέσυρες ἐκεῖ;

— Ἄ! μὲ ὑποπεύεσαι ἀκόμη, μετὰ τὸν ὄρκον τὸν ὁποῖον σοῦ ἔδωκα; Σε κατέστησε λοιπὸν παράφρονα ὁ ἔρωσ;

— Παρέβης τὸν λόγον σου περὶ αὐτῆς τῆς κόρης. Προκειμένου περὶ ἐρώτων, περιφρονεῖς σὺ τοὺς ὄρκους, τὸ γνωρίζω... Ἀλλέως, ἦτο δυνατὸν νὰ παραπειθετε τόσας γυναῖκας, σεῖς οἱ κατακτηταί; Δὲν ἤξεύρετε σεῖς νὰ ὑπεκφεύγετε τὰς ὑποχρεώσεις σας; Ἦτο χρηστὴ καὶ ἠθικὴ, ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνόητος ἀλλὰ σοφὴ ἴσως κατὰ σὰς τακτικὴ—τί ἤξεύρω ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα—διὰ νὰ τὴν ἐλκύσης βαθμηδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας σου διὰ τῆς γοητείας, διὰ τοῦ πεί-

σμάτος, διὰ πάσης ἀδυναμίας ἢ κακίας τῆς γυναικείας φύσεως; Σέβασαι τίποτε, σύ; Δὲν θεωρεῖς τὴν ἀρετὴν ὡς ἀσθένειαν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν νομίζεις καθήκον σου νὰ θεραπεύσης ἀπόνηρον κόρην, χωρὶς στήριγμα καὶ χωρὶς πείραν; Ἡ ἄβυσσος, εἰς τὴν ὅποιαν ἤθελες νὰ τὴν ἰδῆς ριπτομένην μόνην τῆς, δὲν εἶνε, κατὰ σέ, ἡ μόνη φυσικὴ καὶ λογικὴ κατάστασις, — ἀδιάφορον ἀν εὐτυχῆς ἢ ἀπαισία — νεανίδος ἀπρόικου καὶ χωρὶς προγόνους; Λέγε, λέγε! Δὲν μ' ἐνέπαιξες, σήμερον τὸ πρῶν ἀκόμη, προσπαθῶν νὰ μὲ πείσης ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεύσο; Καὶ τόρα, πρὸ μιᾶς μόλις στιγμῆς, μοῦ λέγει: «Σὺ μόνον τὴν ἀγαπᾶς; ἐγὼ εἶχα ἀπλήν ἰδιοτροπιαν ἢ το ἀργίας παίγιον, ματαιότης». Ἄκουσε! εἶνε φοβερὰ ἡ ματαιότης σου αὐτῆ, ματαιότης παραλύτου! Προπηλακίζεις πᾶν ὅτι σὲ πλησιάζει! Τὰ βλέμματά σου μαινοῦσι τὴν γυναῖκα, καὶ τὸ κατ' ἐμέ, ἀρκεῖ καὶ περισσεύει ὅτι ἡ νεάνις αὐτῆ ὑπέστη ἤδη τὴν ὕβριν τῆς ἐπιθυμίας σου. Δὲν τὴν ἀγαπᾶ πλέον.

Παλήσας οὕτω πρὸς τὸν ἀδελφόν του, τὸ πρῶτον ἐπὶ ζωῆς αὐτοῦ, ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη καὶ ἀνεχώρησε ταχύς, φοβερὸν ἐγκλείων μίσος ἐν τῇ καρδίᾳ του καὶ καταράν κατ' αὐ οὐ ἀνέκκλητον.

Ὁ δούξ, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἠγέρθη ἐπίσης ἵνα ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ἐπανόρθωσιν. Προέβη μάλιστα ὀλίγα βήματα κατόπιν του, ἀλλ' ἔστη ἀποτόμως, καὶ ἐπιστρέψας κατέπεσεν ἐπὶ τῆς θέσεως ἣν πρὸ μικροῦ κατεῖχεν ὁ ἀδελφός του. Φοβερὰν πάλην ὑφίστατο. Ἐξωργισμένος, ἐκμανῆς, ἠσθάνετο ἐν τούτοις ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ μαρκησίου ἦτο δι' αὐτὸν ἱερόν. Δὲν ἀνελογίζετο μὲν τὰ ἴδια ἑαυτοῦ πταίσματα, ἀλλὰ συνησθάνετο ἄκων πόσον τὸν συνέτριβεν ὁ λόγος τῆς ἀληθείας. Συνέστρεψε σπασμωδικῶς τὰς χεῖρας, καὶ ἄδρῳ θρόμβου διακρῶν, λύσεως καὶ ὀδύνης κατελείβοντο ἐπὶ τῶν παρεῶν του.

Ὁ Ἀνδρέας ἦλθεν εἰς ἀναζήτησίν του, σταλεῖς ὑπὸ τῆς μητρὸς του. Οἱ ἐπισκέπται εἶχον ἀναχωρήσει, ἀλλ' εἶχεν ἔλθει ἡ κυρία Δαργλάδ. Ἡ ἀπουσία του δὲν εἶχε προξενήσει ἐκπληξιν, μόνη δὲ ἡ μαρκησία, γνωρίζουσα ὅτι εἶχεν ἱπεύσει τὴν Λευκὴν, ἐφοβήθη μὴ κατέπεσεν ὑπ' αὐτὸν τὸ ἀτυχεῖς ζῶον.

Ἠκολούθησε μηχανικῶς τὸν ὑπρέτην, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὸν οἶκον, ἠρώτησεν αὐτόν:

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος μαρκήσιος;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν του, κύριε δούξ; τὸν εἶδα ὅταν ἐπέστρεψε.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Σαὶν-Ζενέ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐπίσης. Ἄλλ' ἡ κυρία μαρκησία τῆς ἐμήνυσε ὅτι ἦλθεν ἡ κυρία Δαργλάδ, καὶ θὰ καταβῆ βεβαίως ἐντὸς ὀλίγου.

— Πολὺ καλὰ; πῆγαινε νὰ εἰπῆς εἰς τὸν κύριον μαρκήσιον, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τοῦ ὁμιλήσω. Μετὰ δέκα λεπτὰ θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἔπεται συνέχεια.

Ἡ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

— Ἀλλὰ ποῦ διάβολον πηγαινομεν ἀπὸ ἐδῶ; ἠρώτησα τὸν φίλον μου Βενοᾶ, ὅστις ἀφήσας τὴν μεγάλην ὁδὸν εἰσηλθεν εἰς χλοερὰν στενωπὸν.

— Θὰ ἰδῆς! ἀπήντησε, μαστιγώσας τὸν ἐπὶ τοῦ δίφρου ἐζευγμένον ἵππον.

Μὲ τὸν κύριον Βενοᾶ ἐσχετίσθημεν πρὸ ὀλίγου μόνον καιροῦ, ἀλλ' ἦτο εὐκρινῆς καὶ εὐθυμὸς, οἱ χαρακτηρισμοὶ μας συνεφώνησαν καὶ ἐγίναμεν στενοὶ φίλοι.

Τὴν πρῶταν ἐλθὼν καὶ ἐζυπνήσας με μοῦ εἶπε:

— Θὰ ὑπάγωμεν σήμερον εἰς τὴν ἐξοχὴν!

Καὶ τὸν ἠκολούθησα μετὰ τυφλῆς ἐμπιστοσύνης ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἡμέρα μου θὰ ἦτο καλὴ.

Ἡ ὁδὸς τὴν ὅποιαν ἠκολουθοῦμεν ἦτο λίαν εὐάρεστος: ὑπῆρχον χλόη, ἄγρια ἄνθη, ὑψηλὰ δένδρα, μακρόθεν δὲ διεκρίνομεν τὴν θάλασσαν, ἀκτινοβολοῦσαν ἐκ τῶν πρώτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου.

Ἦτο πρῶτα ἀνοίξεως, πρῶτα ἀπριλίου ἐν τῇ φύσει ὑπάρχει οἰονεὶ διττὴ ἐξέγερσις, ἐξέγερσις μετὰ τὴν νύκτα καὶ ἐξέγερσις μετὰ τὸν χειμῶνα. Ἐπὶ τῶν φρακτῶν ἡ λευκάκανθα ἦτο ἀνθισμένη καὶ τὸ πτηνὸν ἔψαλλεν. Ἐπὶ τῆς χλόης τὸ λευκάνθεμον ἠμυνοίγετο καὶ ὁ κἀνθαρος ἔλαμπεν ὡς ζῶν ἄνθος. Ζῶα καὶ ἄνθρωποι, ἔντομα καὶ πτηνά, τὰ πάντα ἦσαν ἠδὴ ἐζυπνα καὶ εἰργάζοντο. Οἱ μεγάλοι ἐρυθροὶ βόες περατοῦντες τὸ πρόγευμα αὐτῶν, ἴσταντο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καὶ μᾶς παρετήρουν διερχομένους. Ὀλίγον πορρωτέρω παχεῖαι δαμάλεις ἐθήλαζον τὰ μικρὰ των. Ἐπι πορρωτέρω ἀμνάδες ἴσταντο ἀκίνητοι, ἐνῶ κριοὶ καὶ πρόβατα ἔβοσκον πέριξ. Ὁ ὄνος ἐκυλιετο ἐπὶ τῆς βράχως ἔχων τοὺς τέσσαρας πόδας εἰς τὸν ἄερα· ὁ σουλτάνος πετεινὸς ἴστατο ὑπερήφανος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χαρμεῖου αὐτοῦ κτλ.

Ἐν τούτοις ὁ δίφρος ἐπροχώρει πάντοτε, ὅτε αἰφνης ὁ κ. Βενοᾶ ἔκραξεν.

— Ἐφθάσαμεν!

Εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ὠραίας ἐπαύλεως, ὁμοιζούσης μέγαρον, καὶ φιλοδομημένης ἐπὶ τῆς παρραλίας.

— Ἀ! ἠρώτησα καταβαίνων ἀπὸ τοῦ δίφρου, ἀλλὰ τίνος εἶνε αὐτὴ ἡ ὠραία ἐξοχικὴ οἰκία;

— Τοῦ φίλου μου Βλανσέ· ἐμβαινε χωρὶς φόβου, ἐμβαινε...